

ELADÓ TEMETŐ.

A Napkelet elbeszéléspályázatán dícséretet nyert elbeszélés.

MIKOR már semmim sem maradt a világon, akkor magához hivatott egy kicsi madár által a falu végén álló nagy pópíjomfa s így szólt hozzám.

— Most már látod-e fiam ezt az utat?

— Hogyne látnám, mikor itt nőttem föl rajta kicsi koromtól fogvást.

— Hát azt tudod-e, hogy merre viszön?

— Édös nagy zöd pópíjomfám, te jól tudod, hogy nem jártam azon túl, ameddig te oda főnről ellátsz. Ugyanbiza mért kérdözzs tőlem ilyenököt?

A vén hosszú fa megmozgatta mindön lapiját, pedig sok volt rajta, pustogott valamit a szeleknek, amiből láttam, hogy baj van. Aztán egyet-kettőt hajladozott, mintha a jóisten elől távozna el, akitől a parancsot kapta, majd így szólt hozzám.

— Neköd már söm mid sincs a falu határában ugyébár?

— Ez tiszta igaz, mert amim volt is elkótyavetyéltem. Édös vén pópíjomfám, tudod, milyen bolond természetöm van.

— Mit kaptál apádtól, lássuk.

— Két hód hitvány földet a pallagon s ezt a rossz természetömöt.

— Hát anyádtól?

— A szerető szüvemöt.

— Mit töttél az apai örökségöddel, rossz fiú?

— Tudod jól, hogy csak gurdét s tarka virágot termött örökké . . .

Égy darabig gyönyörködtem benne s osztán eladtam. Az árát a korcsomába vittem, ahol a jókedvű fiatalság elmulatta.

— Megbántad-e azután, sajnálod-e most?

— Nem sajnálom egy szikrát is, mert öröm lött belőle.

A pópíjomfa fölkapta a fejét a különös feleletre, mert a megbánást, a magambatérést várta volna. Már estefelé volt, a nap is készülődött, mint a mezőn az embörök. Látszott rajta, hogy el van fáradva s az izzadság is folyt le róla s mint az arany, ereszködött a högyek tetejire. A vén pópíjomfa lapijaira is jutott belőle egy néhány csöpp s azok nem tudták, hogy forduljanak büszkeségükben. A fa tartása mégis komor maradt, ilyenösen állt s úgy húzta maga után hosszú fekete árnyékát, mint a pap a templomban a palástot.

— Hát az anyai örökségöddel mi lött?

— A szerető szüvemmel-é?

— Avval.

— Azt megtartottam hűségösön s nem is adom sönkinek, sem el nem cserélném, ha az a sok arany ami a földre folyik most, mind az enyim lönne helyette is.

— Melyik arany, te?

— Hát nem látod, hogy folyik az égből?

— Édös fijam, arany a te szüved . . .

Az ágai béfelé fordultak, egy-két csillogó nagy lapi le is esött róla, mintha könnyezne.

— Mit beszélsz, szép pópijomfám?

— A te szüvedben van az arany, fiam. Csak azér látsz künn is aranyat . . . Csak arra ügyelj, nehogy elvesztődjék ez az örökségöd is a többi után, vagy az irígyeid kicseréljék.

Én másodszor is fogadalmot töttem.

Az üdő telt égy kicsindég.

A fa sötétödött, bénéztem a falu felé, hát a házak tetején táncol már a füst! Az asszonyok hazajöttek a mezőről s hézzafogtak a vacsoracsinaláshoz.

— Édös jó pópijomfám, én most már elmönyök béfelé.

— Hát mér mönnél? Csak maradj veszteg.

— Vacsoracsinalás ideje van.

— Neköd úgyse csinál sönki vacsorát.

Ebben tiszta igaza vót s úgy elszorult a szüvem, amiről az előbb tudtam meg, hogy arany van benne, hogy attól kezdtem félni, nehogy ki találjon csöpögni a nagy nyomás alatt.

— Nem biza . . . Nincs már neköm édösanyám se . . .

— Se apád . . . — bólintott belé sötétön a nagy fa.

— A sincs.

— Mehetsz már égyedül.

— Elmehetök ákármerre.

— Mit csináltál velük? — kérdezte szigorúan, mintha valamit gyanított volna.

— Én nem csináltam sömmi égyebet, csak úgy szerettem őket, hogy a lelkem is jött ki belé. S osztán mégis kikötöztek ketten oda a dombra. Előbb édösapámat vitték ki, de utána mönt nemsokára édösanyám is melléje. Nem tudott nála nélkül élni, úgy szerette.

Én a temető felé néztem s megkerestem a helyet, ahol ketten feküsznek egymás mellett. Már a fák s a bokrok közül, erőssen kezdött előbuni a homály, de én mégis úgy jártattam ott a szömöm, mint fényös nappal, mert még aluva is odataláltam vóna már, úgy megszoktam az arrafelé való járást.

Csöndösség vót, sönki sem mozdult. A holtak nyugton feküdtek sorjában meg összevissza, ahogy a gödörnek éppen helyet kaptak, amikor váratlanul mennyország kapuján kezdtek kopogtatni a görcsös

ujjak, amikkel addig a kapa nyelit fogták s úgy döngették itthon az anyafődet.

— A tisztösségöt megadtad-é nekik?

— Meg. Csináltattam egy szép sírkövet, réja vésettem a nevük s hogy az én szüleim vótak.

— Akkor hát nyugton elmehetsz innét.

— Hova mönnék s mér mönnék vajjon?

— Mert én azért hivattalak most ide.

— De ki parancsából mönnék?

— Az enyimből s az istenéből.

Erre már elállott a szavam járása. Valami nagy dolog lehet — gondoltam s úgy állottam ott, mint aki az Úrral van beszélőfélben. A szüvem úgy szökdösött, hogy azt hittem, kiesik éccör.

— Hát hallgass ide, fijam.

A pópijomfa szólt s égszörrre sötét lött mindön lapija. Mintha gyászba öltözött vóna a hiradásra. S a szél is hűvösödni kezdött estére kelve.

— Neköm már este van — gondoltam.

— Este fiam, este . . . Csak sönki sem vet ágyat.

— Neköm igön osztán!

— Ne beszélj te, hát ki vetne?

— Van egy szép szeretöm, mindön este magához vár.

— Szeretitök égy mást erősen?

— Mú igön osztán!

— No akkor eriggy s végy búcsút tőle örökre.

— Avval még várhatunk égyelőre — töszöm a nagyot én is.

— De nem sokáig.

Olyan suta, kurta vót a felelet, hogy a szavam is elállott. Mert ki tudja mi lehet a dologban s én csak egy szegény legény vagyok, akinek a szüvin s a szeretőjin kújjel sönkije sincs a nagy világon.

— De tám a szeretöm is nem vöszik el tőlem?

— Azt nem sönki, csak te kell itt hadd.

— Én-e hát?

Még sötétebb lött, hogy szinte féltem már tőle. A lapik is elhallgattak, mintha estére kelve fészökre ültek volna s onnat várnák, hogy mit végez az anya, nagy csöndben. A falu felől jött a sötétség, mintha a bakter hajtotta volna kifelé a nap után, csak a kürtszó hiányzott. De nemsokára megszólalt helyette a harang, addig azonban nagy dolog történt. Az én kedves pópijomfám ezt mondta neköm.

— Készülj fijam, a hosszú útra, vágj magadnak egy vándorbotot a patak mellől s aztán indulj, amerre látsz a szömöddel. Hidd meg, hogy erősen szeretlek téged, de meg kellött mondjam. Neköd már nincs helyed ebben a faluban, mert itt csak dógos embörök élhetnek meg. Te pedig nincs hol szánts, nincs hol arass. A más vetésiből pedig a madaraknak is elig telik, mert minnyájunknak szükön van.

S ezért a kicsiért is látod, mennyit kell naphosszat fáradni a mezőn, hogy a sovány anyafődből kinőjön a búzaszál . . .

Könnyeim is folytak már, mert éreztem, hogy igaza van. Sokszor jutott már neköm is eszömbé. Egy asztalhoz sem ülhetök le a faluban, ami megilletne, egy búzaszálát sem téphetök a kalapom mellé. De mégis úgy szerettem a szép ződ mezőt, mintha egészen az enyim lött volna.

— Neköm nem is kell egyéb sömmi, csak a virág a búza közül . . .
A kék sarkantyúvirág s a piros pipacs . . .

— Eriggy fijam, keress magadnak valamit a világban s a dolog mellett mindönütt megkapod a virágot is.

— El is mönyök! — szólt bennem az erős elhatározás, mert szégyőlni kezdtem magam ellágyulásom miatt, de csak nem tudtam a számot kinyitani. Ehelyett erősen uralni kezdött a sirás, úgyhogy a vállam is rőszketött belé.

— Legénynek nem talál sírni!

— Nem biza, tiszta igaz, de én már sömmi se vagyok, ha éccör innet el kell mönnyek. De ha muszáj, hát lögyön muszáj! Csak még előbb elbúcsúunk!

Azonnód papnak szöntöltem a nagy fekete pópijomfát, a harang is éppen most szólalt meg, hát imádkozni kezdünk. Én letérgyöpöltem a fa tövibe az út széjjin s hallgattam az imádságot, ami a lapik közül lassan hallott le. Így vótunk sokáig, amíg egészen bésötétődött, akkor fölálltam, kinyujtottam a két karom, megöleltem a högyeket s a völgyet és elfuttam egy szép nótát.

Ez vót a búcsú a falumtól.

Aztán szép lassan dudorászva béindultam lopva a szeretöm házához, amelyik ott állott künn az erdő aljához közel, s onnat búcsúztam el. Hajnal felé járt az üdő, mikor kiléptem a kapun nagy szűfájdalommal.

De az estétől elfelejtköztem volt megválni, pedig legjobb barátom volt. Megvártam hát, amíg a nap lemönyön megint. Szüleimtől is búcsút vöttem a temetőben, megcsókoltam a sírkövük s osztán fölmöntem egy högy tetejire. Itt vártam meg, amíg piros lött az ég s a föld arrafelé, amerre a nap leszáll s akkor én is elindultam utána.

Kalapomon egy szőkfű volt, amit a szeretöm adott volt az elváláskor s vagy két szál fű. Az egyiköt a búza közül téptem, a másikot a temetőből, amikor még ott jártam. Kezembe egy somfabotot hasítottam a nagy fáról, amék ott állt a kertünkben, amíg még a miénk volt.

A szél is fúni kezdött ahogy a falut elhagytam s úgy tépászott, mintha tudta volna, hogy vándorlásra indulok. S én már barátkozni kezdtem vele, mert én is tudtam, hogy ő lösz az én utitársam ezután, aki soha sem hagy el. Most már új cimborák után is el kell nézni.

Mikor kiértem a dombra, ahol az út elkanyarodik az idegön határ felé s a falum elbuvik a högyek közi, még megállottam. Azt

hittem, soha sem tudok többet elindulni. Mert ezután már hiába nézők előre, hátra, mindönfelé, nem látom meg suhutt a két hosszú tornyot s a piros födeleköt.

Ott álltam addig, amíg egészen bésötétödött s akkor még ésszeszödtem magam ahogy csak tudtam, kifacsartam a lelkem, hogy folyon a keserűség s akkor jutott eszömbe, hogy a szülőfalum Bözödnek hiják. Egy kicsi vers jutott az eszömbe, amit már sokszor elmondtak:

*Isten veled Bözöd
Velem semmi közöd...*

Aztán megsuhogtattam a két lábom a somfabottal, hogy fussanak, jobb karommal megdörgöltem a szömöm, mert akármit csináltam, csak könnyezött, mintha két forrás nyílt volna meg hirtelen, ahonnan sósvíz jő elé. Béhuztam a nyakam a vállam közi, a fejem elhagytam, hogy lógjon előre a mejemre, mert erőssen jólesött neki így, valami szomorú nótát kezdtem dudorászni, de csak a szüvemben s aztán elindultam tulfelől le a dombról.

Siettem, hogy nehogy meghalljam még otthonról a fiatalság estéli nótáját a szerelömről, mert akkor soha míg a világ, el nem válok, azt jól tudtam.

De most már egyedül voltam a nagy határban. Csak az út volt velem, ő igazgatott, hogy merre mönjek, ha embörökkel akarok találkozni.

Hálát adtam a jóistennek, hogy utat is teremtött a világba, mert most az egész szép nagy természetből csak ez az egy volt az enyim. Biztosan egy szegény székely vándorlegényt látott meg valahol kóborolni, mikor ez a gondolata támadt.

— Valahol meg is kéne szállni, éjjeli szállás után kéne nézni — jutott neköm is eszömbe, de aztán úgy határoztam, hogy ha már vándorlegény vagyok, megvárom az uton az éjfélt és a hold feljövetelit. Mert ezöntúl ezök is az én kísérő társaim lösznek, mindön éjjel találkozom velök s már most meg kell kezdeni az ismerködést.

Vándoroltam, vándoroltam s mikor már az órák mindönfelé készülődtek, hogy a tizenkettőt elüssék, a hold pedig egy ölnyire járt a högy tetejítől fönn az égön, a fényinél megláttam, hogy az úton előttem egy hajításnyira egy másik legény kergeti a bánatát a hold-sugarban.

Megléptem én is magam, mert nagy öröm fogott el s egy szempillantás alatt utolértem.

— Hova, hova székely testvéröm?

Megállott, de nem vidámodott meg az arca.

— Látom, hogy szomorú vagy te is...

— Az eléggé...

— Akkor elmehetünk mind a ketten... Eléggé ésszetalálunk.

— Mű éssze, ha a bánatunk is megéggyezik.

— A meg azis, akár el is cserélhessük. Mert neköm is csak egy vándorbotom s két virágszálam van otthonról.

Kezet fogtunk, egymást megöleltük s így töttünk fogadalmat, hogy együtt vándorolunk. Csak a virágokra néztünk s összetalálkozt a szömünk ott is. De nem beszéltünk éyebet felőle. Tudtuk mind a ketten, honnat valók. Most a harmat öntözgette, itatgatta, hogy ne hervadjanak el a kalapunk mellől, hanem sokáig illatozzanak otthonról.

— Hát te is elindultál . . .

— El valamerre, mert mindönömből kifogytam.

— Mű mindönből kiforgatódunk . . .

Csak a bokkancsunk patkója kopogott a kövekon s a bot vége verődött a földhöz éccör-éccör. Olyan csöndösség volt, mintha meghalt volna az egész világ.

S most merre mönjünk ?

Ő is csak azt mondta, amit már hatvanszor elmondtam én is.

— Elmehetünk akármerre . . .

Megint csöndösség lött. Csak lépögettünk.

— Arra béfelé szászok laknak.

— Ott a. Ne háborgassuk őket, mert nem szeretik.

A hold fönnebb mönt az égön.

— Hát akkor leazon . . .

— Ott laknak a románok. Nekik is hagyjunk békit, mert ők sem szeretik.

— Mönjünk el észé Gyérgyó felé.

— Azon túl is ők laknak.

Kurta beszélgetés volt, hamar a végire értünk. Megint hallgattunk, osztán nekifogtunk énekölni. Egy nagy erdőbe értünk, ahol csak akkor vöttük észre, hogy kifutott a szánkon a nóta, mikor már vagy három szakasz elbujt az ajakunkról a lapik közü.

— Itt itthon volnánk.

— Itthon, csak ne kapjanak meg.

Szállást mégsem ütöttünk, mert úgy határozotunk, hogy valahol vonatra ülünk s az vigyön osztán akármerre, csak jó messze. Így hát tovább indultunk, hogy érjünk ki az erdő küzöl, mert a nagy erdő között nem lehet a vonattal összetalálkozni.

Hajnalfeléig még sok vándorlegénnyel akadtunk éssze, akiknek egyforma volt a sorsuk a mijeinkkel. Csak a virágra néztünk a kalapunk mellett s megvolt az ismerködés. A botra nem került sor, mert mulatásra nem volt hely az erdőben. De így jobb is volt, mert nem szép, amikor a székely egymást öli, még ha bujdosik is.

Röggel felé lehattunk heten.

Mikor a vonatra ültünk s a fekete masina vágatni kezdött velünk, mindégyik elvesztötte az eszit. A fődek s a högyek olyan sebössen futottak el mellölünk, hogy szakadt meg a szüvünk utánuk.

— Észe soha se lássuk többet.

— A lehet.

Béhuzódtuk az egyik szögeletbe s ott hallgattunk, mintha a csönd réjánk poroncsolt volna. De nem tudtunk a poroncsnak sokáig szót fogadni, mert a keserűség kikivánkozott a lélekből. Az egyik funi kezdte a nótát. Egy darabig egyedül s mű csak hallgattuk. Aztán éccörre belészólt mindégyik s a vaskocsi alig birta a bubánatot.

*Kitagadott engem az édös anyám,
Hogy ne lögyön se országom, se hazám,
Zöd erdőben lögyön az én szállásom,
Ott se lögyön sokáig maradásom.*

Ez már sok volt, ezt a nótát éppen nekünk találták ki. Hatszor is eléneköltük, mégse győztünk szabadulni tőle. Egyik-másik cifrázta magának :

*Zöd erdőben bokor az én szállásom
Ott se lehet sokáig maradásom.*

— Ebből elég volt mára ! — csaptam le a bottal a padra, hogy azt hittem, széjjel szakad mindön.

— Tiszta igaz. Eléggé nincs országunk, se hazánk, még a föld is kifut a lábuk alól.

Más nótába kezdtünk, de mikor elfuttuk, csak akkor vöttük észre, hogy még szomorúbb volt, mint az előbb.

Künn csillogott a harmat. Akinek volt mire, az kasználni mönt, akinek volt, az aratni. Szép kövér rendök feködtek egy helyt. Három embör vágta. Egy lejárny piros szoknyában vitte a frustokot az ösvenyön.

Rikótottunk egytet, hogy majd beléhasadt a lelkünk, de mikor a leány felénk fordult volna, a vonat béránditott egy domb megi. Akiknek földjük volt, azok dolgoztak, akiknek csak szomorúságuk volt, azok szomorkodtak.

A cimboráim már rég futták a másik nótát.

*Kimönyök a temetőbe
Beszélök a csósszel
Ásassa meg a siromat
Mélységtelen mélyre.*

— Ma mindegyik csak ilyen nótát tud?

De éroztem én is, hogy igazuk van ebben. Legszöbb nóta volt most a temetőről. Én is hazagondoltam erre, felkerestem a sírhompokot, ahol feküszik apám s anyám, megint láttam ahogy egymás mellett vannak hűségösön most is s így maradnak míg a világ. Fejük fölött egy nagy ákácfa s körülöttük békesség. Most hirtelen eszömbé jutott, hogy éngöm is odavárnak maguk mellé.

*Egy sir helyett kettőt ásson
Nem elég egy nékem . . .*

— Egy sírhelyhöz még neköm is jussom van otthon a temetőben . . . Hiába kergettek el. Ez még kijár, ha égyebem nincs is a világon — de csak úgy mondtam, hogy a többiek nem hallották. Ők csak fútták tovább.

*Egyiket a bánatimnak
A mászt pedig nékem . . .*

Száz sírgödör sem lött volna elég az én bánatimnak, de most olyan jól esött ez a fájdalmas nóta, hogy az egész lelkem réja akasztottam s úgy küldtem ki messze a mezők fölé, hogy mindönki lássa és hallja.

Aztán nem tudtam már helyt ülni, sem a keserűségöm visszafojtani. Fölszöktem a padról, megöleltem mindegyik jó cimborámat, megcsókoltam a szomorú orcájuk s kifutottam a kupéból.

— Hova futsz cimborá?

— Haza, haza . . . ! Vezéreljön tütököt a jóisten.

Utánam iramodtak, de mire kiértek volna az ajtón, már leszöktem a futó vonatról.

Nagy zöd fű hajlott a térgyöm alá.

Én megköszöntem neki a szíves jóindulatét, hogy megmóntott a haláltól, a pázsintot, mely a testöm fogta ki, fölalogattam s akkor széjjelnéztem a határon.

— Kelet erre van, mert itt jött föl a nap ! — A högy felé indultam, mert tudtam, hogy ott van valahol rajta túl a falum. De messze elkóborolhattunk az éjjel s a vonat is jókoracska helyet megfuthatott velünk, mert szürkülődött, mire gyalog megint hazaértem.

Mikor megláttam a falum, elmönt az erő a lábomból s le kellett üljek, hogy el ne essek. A szívem volt megint olyan nehéz, hogy már kezdtem látni, nem járok jól vele. De aranyból volt s ügyelni kellett réja.

Hálát adtam a jóistennek, hogy mégegyször megöngedte, hogy hazajöhöttem s avval megint elindultam. Igyenössen a Hargas Mózsibá háznak tartottam, aki a kikiáltó embör volt a faluban. Mire odaértem, már sötétödött. Bénéztem az ablakon s hát ott ül az egész családjával az asztal mellett. A nagy lapitón párolog a puliszka s a tángyérokba kitötve a meleg té. Elöl ült az öreg maga, kétfelöl a legényfija s a kicsigyermökök. A nagyleány az anyjával még a vacsora körül forgolódott.

Csak a tűz világított a sötétben, de én ennél is jól láttam az arcuk. Bé akartam futni, hogy összecsókoljam ökök, mert azt hittem, hogy a boldogságuk az enyim lött, de tudtam, hogy ilyenkor nem talál bémönni a házba, hát csak az ablakon szóltam bé.

— Mózsi bátyám, itthon van-é?

Az öregembör fölszökött s futott ki az ajtón.

— Itthon fijam, hát te is hazakerültél?

Az ajtó között állott ingujjban, mezitláb, ahogy a mezőről hazajött.

— Én haza, hogy mondjak kijednek valamit.

— Hát mondjad, hallám.

— Kijátani tud-é?

— Én igön, osztán te is jól tudod. Azért fizet a község mindön háztól egy kupa gabonát.

— No, ha igön, akkor mönyön s kiáccsa ki, hogy akinek főd kell, ide jöjön, de most mingyár, mert sietök! Én adom el, fele áron kapják, mint a többit!

— Mit beszélsz, fijam, mit adnál el? Hisze már sömmid sincsen.

— Avval kijed ne törődjék, csak csinálja, amit mondtam.

— Hinnye fijam, ne bolonkoggy, inkább gyere bé, vacsorázunk egyet, ha már ennyiben van.

A meghívása olyan jól esött, hogy azt ki sem tudom mondani, de nem tehettem neki eleget. Sürgős volt a dolgom s tudtam, hogy nincs szükségöm többet a vacsorázásokra.

— Én már vacsoráztam, csak sijessön kijed is!

— De ne beszélj, te! Ijenkor már késén van licitálni is.

— Mönyön-é, vagy ebbe a helybe csúfot csináljak kijedből is, magamból is?

A végin mégis réjaállott.

— Híja magával a bírót is, hogy hamar lögyön meg!

A népek a vacsorázástól szökdöstek föl s futottak a csodára. Egy szömpillantás alatt teli lött az udvar. Még lámpást is hozott magával egyik-másik vénasszony, pedig szép csillagos üdő volt. Fontoskodva kérdözgették egymástól, hogy vajjon mi lehet az oka az én cselekedetömnek.

Én a csillagok között keresgéltem, hogy mejikre volna jobb mönni, mert itt már sokáig úgyse maradok. A nagy körtövefára réja telepödött a harmat, hűvös kezdött lönni. Megjött a bíró is, égy asztalt hoztak ki a fa alá s fölije egy ágra lámpást akasztottak. Mindön nagy komolysággal. A fődkönyvet széjjelnyitották s forgatni kezdték benne.

— Na lássuk, mit licitálsz el még?

Én eléállottam az asztal mellé. Már nem éroztem, hogy hol vagyok. Mintha a nagy lámpások, a csillag és hold között utaznék, most is égy vándorbottal a kezemben... Oda vinne fölfelé a szüvem, hogy letögye a keserúségöm a jóisten elejibe... A székely bánatot.

— Hány hód? — kacagott elé egy arc a sötétből.

— Csak singgel mérjük!

— Melyik határban van te, ugyambiza? Tám nem a kerek kő a szomszédja?

— Ott, ahol nem kijed dógozza meg a fődét, hanem a főd a véntestit.

A bíró állott elé s kérdezni kezdött, mert arra gondolt, hogy le kéne már fekünni neki is, hogy hajnalba jókor elindulhasson a szekérral Hosszúpatakba. Hanem ebédre nem érnek haza.

— Nevezd meg, mit akarsz eladni, mert mű itt a könyvben sömmit se kaptunk, ami a tized volna.

— Azt nem is írják oda sönki birtokához, mégis mindönkinek van.

— Hát az mi, te?

— Az a temetőbeli jussom!

Egyszerre megbotránkoztak s aztán kacagni kezdtek mind. De én Mózsibához fordultam, hogy mondja, amire bétanítottam volt.

— Na kezdjük, Mózsi bátyám!

— Egy sírgödör eladó! Ki ad többet érte?

— Elmönt az eszöd, fijam? — hallottam néném hangját is.

— Hát bolondot csinálsz belőlünk is? — szöktek föl az öregebek. — Ide csődíteni ennyi népet éjjelnek idejin...

— Vöszik-é meg, vagy nem vöszik?

Sönki se szólt, csak kezdtek csoportosan elszivárogni. Éccör azt vöttem észre, hogy egyedül vagyok az udvar közepin s körülöttem az éccaka.

— Noha sönki se vözi meg, akkor ingyen adom!

Avval egy fészét kerítöttem a szín alól, mert éreztem, hogy ütni, vágni kell még ma neköm valahol. Kilépök a kapu elejibe s mikor az úton vagyok, akkor vöszöm észre, hogy nem tudom, merre kell mönni. A hód járását kerestem meg most is s így jutottam el a falu végire.

Messzünnet megláttam már a nagy fekete pópíjomfát. Az éccakában olyan sötét volt, mintha a másvilágról nőne ki. De neköm most éppeg jól talált. Megállottam előtte.

— Hát most már elmehetök, igaz... Most sömmim sincs. Még a temetőben sem lösz helyem, csak valahol az árok széjin...

De a nagy fa sem szólt most sömmit, hallgatott, mintha nem is volnék. Tudtam, hogy a fészére most van szükség. Fölkaptam, hogy megvillant a hódvilágnál s neki a fa derekának.

— Te mit csinálsz, fijam? — szólalt meg ekkor.

— Én fészket!

— Hát azt minek ugyanbiza?

— Azt az arany lelkemnek, amit visszahoztam. Nem akarom, hogy valahol elvésszön. Itt eldugom, hogy evvel a kincsel is drágább lögyön Székelyország földje. Mert én most messze indulok...

Kettőt ha véghattam még, akkor lestem s ott meghótam. Az eröm elfutott egy másik világba s ott megvárja, amíg én is odaéreközök. Hogy ott is próbáljunk valamit. Éccöre hajnalodni kezdött, virradni, a világ szép lött s én beléptem a mennyország kapuján.

A madarak éneköltek, a füvek nőttek tovább s a pópíjomfa egy nagy zuhanással keresztül dölt az úton.

Bözödi Jakab György.